

Năm nay, trời lạnh sớm. Trận tuyết đầu mùa bất chợt đổ xuống thành phố khi những hàng cây chưa kịp rụng hết lá. Tuyết bao phủ mọi nơi, khắp chốn. Tuyết phủ trắng các nóc nhà, siêu thị. Tuyết nhuộm trắng các bãi cỏ xanh lác đác lá vàng. Tuyết nhõn nhõn bay lượn trong không trung. Tuyết đọng trên các khung cửa kính, trên các nhánh cây bên đường. Đầu đầu cũng chỉ thấy tuyết và tuyết. Khiến cả thành phố nhuốm một cảnh sắc hoàn toàn mới lạ. Quả thật, mùa Đông đã đến nơi đây.

Có những ngày trời u ám. Tuyết đổ liên miên suốt đêm. Sáng ra, ta cứ ngỡ ngàng khi bắt gặp những bông tuyết trắng muốt phủ kín khắp vạn vật. Trãi thành tấm thảm trắng xóa trên driveway. Hãy thử tưởng tượng mà xem. Ôi, đẹp vô cùng. Một vẻ đẹp thật nên thơ. Cả một tấm thảm tuyết tinh khiết chưa bị dấu chân người hay vết bánh xe tàn phá. Những con đường như dài thêm ra, rộng hơn. Những hàng cây trĩu nặng những đóa hoa tuyết, nghiêng mình hòa theo tiếng gió thổi. Những chú sóc con trốn lạnh, cuộn mình ngủ vùi trong những hốc cây.... Nhưng rồi, một ngày mới lại bắt đầu. Thấp thoáng, những khách bộ hành co ro trong bộ áo mùa Đông dày cộm đang cắm cúi ráng đi thật nhanh. Tiếng chân người đập lên tuyết hòa cùng với những tiếng máy xe khục khặc khởi động. Xen vào đó là những tiếng xéng xúc tuyết cạo rào rào trên mặt đường. Hay tiếng xe cào tuyết, rải muối đang vọng lại từ xa. Những “dãy đời” tuyết cứ nối tiếp nhau chạy dọc suốt hai bên lề đường. Từng đoàn xe nối đuôi nhau chậm chạp lăn bánh trên những con đường trơn trượt, lầy lội tuyết. Những hạt muối cùng với bụi đường đã tàn phá vẻ đẹp tinh khiết của tuyết. Màu trắng muốt giờ đây đã biến thành xám xịt. Lớp hỗn hợp đó văng lên đọng thành những đốm lấm tấm trên những thảm tuyết trắng. Hay phủ thành những lớp loang lổ màu xám tro trên những chiếc xe đang chạy trên đường.

Có hôm, trời trở gió. Gió thật mạnh. Gió làm run rẩy những hàng cây ven

cuối năm nơi đây

Tử Diễm

đường. Gió rít ngoài cửa sổ. Gió gõ mạnh vào các khuôn cửa kính. Gió như muốn thổi tung khách bộ hành, muốn lật nhào những chiếc xe. Phụ họa cùng với gió là tuyết. Tuyết rơi lả tả. Tuyết đổ ào ào. Tuyết xoáy theo chiều gió cuốn. Tuyết phủ chụp lấy tất cả, làm giảm tầm nhìn của thị giác. Tuyết vẽ thành những nét lập thể độc đáo trên mặt đường. Tuyết và gió hòa quyện cùng nhau tạo nên một bức tranh đẹp tuyệt vời. Đẹp một cách lạnh lùng, tàn bạo.

Cũng có những ngày trời thật trong, nhưng cũng thật lạnh. Cái lạnh lạ lùng, khó tả, chỉ có thể cảm nhận mà thôi. Những tia nắng tỏa chiếu không đủ xua tan nỗi rét mướt. Cơn lạnh khiến nhịp điệu sinh hoạt của thành phố như cô đọng lại. Mọi người hầu như chỉ muốn thu mình trong những ngôi nhà đóng kín cửa. Chỉ ra ngoài khi thật cần thiết. Vừa ra khỏi cửa, cơn lạnh đã ồa chụp lấy khiến ta phải rùng mình. Cơn lạnh len lỏi theo từng sợi vải, sợi tóc. Làm tê buốt những

ngón tay, tê dại đôi chân, lạnh giá đôi vành tai. Cơn lạnh khiến hơi thở cô đọng lại thành những làn hơi nước trắng xóa. Khiến thấy thêm một làn hơi ấm của ly cafe hay một tô phở nóng. Gió vẫn vô tình thổi, càng làm tăng thêm nỗi rét mướt của một ngày Đông.

Có lúc, trời đang lạnh bất chợt lại ấm. Cả thành phố dường như nhộn nhịp hẳn lên. Người người như thêm sức sống. Khắp các khu buôn bán, siêu thị, thương xá tấp nập người đi lại mua bán. Những hàng xe xếp lớp đông chật trong các bãi đậu xe. Những tảng tuyết cao ngất đang tan chảy từ từ, tạo thành những dòng nước nhỏ chảy róc rách hai bên lòng đường. Lác đác vài chú chim chuyền càn tìm thức ăn dự trữ. Dăm chú sóc đuổi nhau trên những bãi cỏ úa vàng. Cảnh nhộn nhịp khiến ta cứ ngỡ trời đã vào Xuân. Thế nhưng, cái lạnh lại ồa về. Nhiệt độ tụt xuống thật thấp. Những mảng tuyết chưa kịp tan, nay đông cứng lại. Những vũng nước đọng trên vỉa hè,

bên lòng đường đã chuyển thành những tầng băng láng mượt. Những hạt nước mưa vừa trút xuống đã bị đông lại ngay tức khắc. Khiến các con đường trở nên trơn trượt, khó di chuyển.

Cứ như thế, thời tiết mùa Đông thay đổi không ngừng. Thật khó mà lường trước được. Nhưng dù sao thì mọi sinh hoạt vẫn cứ tiếp diễn đều đặn, theo nhịp điệu cuộc sống. Dư vị của ngày lễ Tạ Ôn, Halloween vừa chưa kịp tan, các tấm quảng cáo cho mùa lễ Giáng Sinh đã tới tấp tràn ngập trong thùng thư mỗi nhà. Người người lại hối hả chen nhau đi mua sắm các món quà, các thức cần dùng trong ngày lễ cuối năm. Các bãi đậu xe chật kín những dãy xe đậu nối đuôi nhau. Những thương xá tăng thêm giờ bán hàng nhưng vẫn luôn chật kín những người. Suốt từ sáng đến tối, cả thành phố cứ nhộn nhịp với những dòng người, xe ngược xuôi tấp nập. Phố xá bỗng dưng thật lạ mắt, đẹp hẳn lên với những ánh đèn xanh đỏ chớp tắt, những món trang trí bên ngoài cửa mỗi nhà.

Suốt mấy ngày trước Giáng Sinh, trời trở lạnh. Gió rét cắt da. Tuyết ào ạt rơi. Nhưng mặc cho thời tiết xấu cách nào đi nữa, mọi người vẫn rộn ràng chuẩn bị cho ngày lễ Giáng Sinh. Tràn ngập các trang báo là quảng cáo cho những buổi dạ vũ cuối năm. Có thể nói đây là dịp để các hội sinh viên, đoàn thể gây quỹ. Cũng là dịp mọi người được tạm quên những nỗi lo âu nhọc nhằn thường ngày, để chung vui cùng gia đình, bè bạn. Đêm Giáng Sinh, tuyết rơi lác đác. Bầu không khí ấm cúng của mỗi gia đình đã xua tan sự rét mướt bên ngoài. Những ngày cuối năm trời vẫn thật lạnh. Nhiệt độ xuống thật thấp. Tuyết đổ xuống từ trưa 31 đến tận quá nửa đêm. Gió rít bên tai, thổi tung những bông tuyết trắng xóa vào mặt, vào cổ khách bộ hành. Cả thành phố chìm ngập trong tấm màn tuyết. Những chiếc xe chệch choạng nối đuôi nhau, ráng lăn bánh trên những con đường ngập lụt tuyết. Bất chấp thời tiết, người ta vẫn cùng nhau đến dự những buổi họp mặt chung vui cuối năm. Biết cơ man nào mà kể, những lần sóng người đã tràn ngập các con đường trung tâm thành phố. Rồi tràn về khu tòa thị chính để cùng nhau chào đón một những phút

đầu tiên của một năm mới.

Sáng đầu năm, trời vẫn rét buốt với những trận gió ào ào thổi qua. Mọi sinh hoạt đều ngưng đọng lại sau một đêm vui vẻ rộn rã đón “giao thừa”. Những ngày sau đó, thành phố lại trở về với nếp sinh hoạt thường lệ. Dư vị của những ngày nghỉ lễ chỉ còn sót lại trong ký ức của mỗi người. Hay qua những dãy đèn màu, những món quà trang trí còn chưa kịp tháo xuống. Những mẩu chuyện vui còn chưa kịp kể hết cho nhau nghe trong những ngày đầu đi làm, đi học.

Cứ ngỡ nếp sống sẽ bình thường trở lại. Nhưng không, chính sau những ngày nghỉ lễ này, đây mới chính là lúc rộn ràng tất bật nhất của dân Việt và Hoa. Đó đây tràn ngập trong các siêu thị là hàng hàng lớp lớp người lũ lượt chen nhau đi mua sắm chuẩn bị đón Xuân. Tiếng cười, tiếng nói, tiếng truyện trò rộn rã khắp nơi. Khiến ta cứ ngỡ như đang lạc vào một góc chợ Tết nào đó tại quê nhà. Cũng đủ cả các loại mứt, từ mứt bí trắng muốt, mứt gừng cay cay. Đến mứt me chua chua giòn ngọt, mứt tằm ruột đỏ đỏ, mứt hạt sen ứng ứng vàng, hay các loại mứt dừa beo béo đủ màu sắc. Thậm chí còn có cả những gói theo lèo cắt chuốt nằm cạnh những hộp hạt dưa đỏ thẫm. Những đòn bánh tét nằm xếp lớp bên cạnh những tấm bánh chưng xanh ngấn ngát. Những phong pháo giả màu đỏ thẫm nằm khoe sắc cạnh những tấm thiệp chúc Tết muôn vẻ muôn màu. Các cành mai vàng óng ả, những chậu quất chín mọng làm tăng thêm màu sắc rộn ràng cho những buổi chợ Tết cuối năm ta.

Đây cũng là lúc tất bật chuẩn bị phát hành những tờ Giai Phẩm Xuân, chuẩn bị cho những buổi hội chợ Xuân, đêm văn nghệ mừng Xuân của các hội đoàn, các hội sinh viên. Là lúc Phật tử tụ họp về các chùa để thành tâm hướng nguyện, sám hối tội nghiệp và cầu bình an cho năm mới. Và cũng là lúc những kẻ xa quê chạnh lòng khi hồi tưởng lại những ngày đón Xuân nơi chốn cũ. Những kỷ niệm ngày xưa ấy lại ùa về ngập tràn ký ức khiến lòng mãi bồi hồi nhớ nhung. Những kỷ niệm ngọt ngào nhưng sao khiến ray rứt lòng ta. Ôi, biết bao giờ mới lại được đón Xuân nơi quê nhà...

[NS]